

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Yecla Royal s. r. o.**, se sídlem Brno, Hochmanova 2175, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 449/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2021, č. j. 32 A 35/2019 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018, č. j. ODSČ-94257/18-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Mercedes, RZ 8B6 4883, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla

na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič vozidla dne 3. 11. 2017 a dne 15. 11. 2017 zastavil s vozidlem v ul. Nové Sady v Brně na chodníku. Za uvedený přestupek uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí magistrátu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2019, č. j. JMK 26297/2019, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného následně žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud především neshledal důvodnou námitku žalobce, dle které měl být v posuzovaném případě uložen souhrnný trest, jelikož ke spáchání nyní projednávaného přestupku došlo dříve, než magistrát vydal rozhodnutí v obdobné věci (přestupek ze dne 4. 1. 2017, o němž bylo rozhodnutí v prvním stupni dne 23. 1. 2018, v právní moci dne 14. 3. 2018). Jako nedůvodnou odmítl též žalobní argumentaci o podjatosti oprávněných úředních osob, které rozhodovaly o jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

[3] Pokud jde o námitky týkající se uložené sankce, krajský soud konstatoval, že při určení druhu trestu a jeho výměry musí být zohledněna kritéria dle § 37 zákona o přestupcích. Jestliže však v řízení nevyjdou najevo žádné zvláštní skutečnosti k některým ze zde uvedených zákonných kritérií, nemělo by smysl, aby správní orgán tyto skutečnosti u každého kritéria zvlášť výslovně uváděl. Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí nejprve zkoumal materiální stránku a konstatoval, že jednání spočívající v zastavení na chodníku ji za běžných okolností naplňuje. Magistrát nezjistil žádné polehčující okolnosti (ostatně žádné žalobce ve správním řízení ani netvrdil); jako přítěžující okolnost zohlednil, že žalobce spáchal dva přestupky (skutky) a zároveň byl za porušení téhož zákona v posledních 12 měsících pravomocně potrestán. Dále krajský soud neshledal jako pochybení, pokud magistrát při ukládání sankce přihlédl k pravomocnému rozhodnutí o dřívějším přestupku. Jelikož se jedná o jednoduché nedbalostní přestupkové jednání, nebyl magistrát povinen ke všem kritériím v § 37 zákon o přestupcích výslovně uvádět, že žádné zvláštní okolnosti nevyšly najevo; ani žalobce v tomto směru ničeho nenamítal. Jako zcela nepřipadnou krajský soud vyhodnotil námitku, že žalobce přestupek sám nespáchal, pouze je za něj odpovědný, neboť tato okolnost ani pojmově polehčující okolnost představovat nemůže. Krajský soud proto uzavřel, že sankce ve výši 2 500 Kč je vzhledem k okolnostem přiměřená a dostatečně odůvodněná.

[4] Konečně krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, podle které řízení nemělo být zahájeno z důvodu uhrazení stanovené částky podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu. Uvedl, že magistrát vyzval žalobce k uhrazení částky výzvou ze dne 5. 2. 2018 (k prvnímu skutku, doručena dne 6. 2. 2018) a výzvou ze dne 8. 2. 2018 (k druhému skutku, doručena dne 8. 2. 2018); ve výzvách bylo stanoveno, že určená částka je splatná do 15 dnů od doručení výzvy a je v ní určeno konkrétní číslo účtu. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že výzva neobsahovala datum splatnosti nebo že by nebylo žalobci umožněno uhradit určenou částku poštovní poukázkou; z ničeho nevyplývá ani skutečnost, že by bylo vyloučeno uhradit částku přebytkem daně. Žalobce doložil, že částku pro první skutek uhradil dne 22. 2. 2018 (splatná byla ke dni 21. 2. 2018) a pro druhý skutek dne 26. 2. 2018 (splatná byla ke dni 23. 2. 2018). Z výše uvedeného je tak zřejmé, že magistrát postupoval v souladu s § 125h odst. 5 a 7 zákona o silničním

pokračování

provozu, když po pozdním zaplacení určených částek pokračoval v řízení o přestupku a zaplacené částky žalobci vrátil.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž výslovně neuvedl žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatel namítá kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to ve čtyřech bodech: (i) absence řádného a přezkoumatelného odůvodnění sankce, neboť správní orgán nepopsal, jak hodnotil zákonná kritéria pro uložení sankce, (ii) nezákonné uvážení přitěžujících okolností, které dle názoru stěžovatele nebyly přitěžující a s tím spojené nesprávné hodnocení recidivy, (iii) pomínutí polehčujících okolností a (iv) nesprávné posouzení důsledků pozdního uhrazení určené částky dle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu.

[6] Ad (i) stěžovatel nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že správní orgán nebyl povinen výslovně ke všem zákonným kritériím pro určení druhu a výměry správního trestu dle § 37 zákona o přestupcích uvést, že žádné zvláštní okolnosti nevyšly najevo; toto tvrzení je dle stěžovatele v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (například s rozsudky ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28 a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 63). Magistrát pouze vyjmenoval zákonná kritéria pro uložení sankce, aniž by je jakkoli zhodnotil či odůvodnil. Krajský soud proto rozhodl v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu, aniž by zdůvodnil, proč se od ustálené judikatury odchýlil, nebo čím se posuzovaný případ od výše citovaných rozsudků liší. Stěžovatel dodal, že se v daném případě nejednalo o nedbalostní jednání, jak krajský soud dvakrát uvedl, ale o případ objektivní odpovědnosti.

[7] Ad (ii) stěžovatel namítá, že mu byla nesprávně kladena k tíži recidiva a jednalo se proto o nezákonně přičítanou přitěžující okolnost. Krajský soud tak nesprávně posoudil otázku recidivy, a to tak, že se „*kryje s podmínkami pro vedení společného řízení*“.

[8] Ad (iii) stěžovatel namítá, že v jeho případě ze správního spisu vyplývaly dvě polehčující okolnosti, a to, že se přestupek obešel bez následků a že jednal nezaviněně. Význam a rozsah následků přestupku je nutné hodnotit podle § 38 písm. b) zákona o přestupcích. Ze správního spisu vyplývá, že přestupek žádný následek neměl (nebyla znemožněna či zkomplikovaná chůze po chodníku) a tato skutečnost měla být hodnocena ve prospěch stěžovatele. Dále stěžovatel nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že skutečnost, že sám stěžovatel protiprávně nejednal a pouze nese objektivní odpovědnost, není polehčující okolností. Přestupek provozovatele vozidla sice nevyžaduje zavinění, je však možné jej spáchat i zaviněně, tj. úmyslně nebo nedbalostně, jak vyplývá z odst. [26] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019 - 36. Správní orgán tak měl při stanovení výše sankce zohlednit, že stěžovatel spáchal přestupek bez zavinění.

[9] K námitce ad (iv), týkající se pozdního uhrazení stanovené částky podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, stěžovatel oponuje, že se jednalo o „*nepatrné*“ zpoždění, způsobené správním orgánem, který ve výzvě neuvedl „*datum splatnosti*“, pouze bylo ve výzvě uvedeno, že „*částka je splatná do 15 dnů od doručení výzvy*“. V této souvislosti

stěžovatel namítá, že pojmem „datum“ se rozumí označení určitého dne, měsíce a roku; ve výzvě tak nebylo uvedeno *datum*, nýbrž *lhůta* k úhradě, ačkoliv dle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu je vyžadováno, aby bylo ve výzvě uvedeno *datum splatnosti*. Krajský soud tak nesprávně posoudil otázku, co je datum a zaměnil pojem „*lhůta*“ a „*datum*“.

[10] Žalovaný odkázal v plném rozsahu na své dřívější vyjádření k podané žalobě a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] K námitce ad (i), týkající se posuzování zákonných kritérií, která mají být zohledněna při určení druhu a výměry správního trestu, se krajský soud vyjádřil v odst. 19, v němž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 365/2019 - 51 konstatoval, že zákonná kritéria, která nepřipadají v posuzovaném případě v úvahu, není třeba explicitně vypořádávat. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí a odkazuje dále na důvodovou zprávu k zákonu o přestupcích, v níž je uvedeno, že „[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne k demonstrativně uvedeným okolnostem, které mají vliv na míru společenské škodlivosti přestupku. Jedná se pouze o demonstrativní výčet okolností, tedy nejenže je možné s ohledem na specifika správního trestání (např. v řízeních navazujících na výkon dozoru) přiblížit k okolnostem dalším, ale není ani nutné přihlídnout vždy k těm okolnostem, které jsou zde vyjmenovány, pokud v konkrétním případě nebudou pro posouzení společenské škodlivosti přestupku rozhodující. Nadbytečným by například bylo, pokud by v případě přestupků právnických a podnikajících fyzických osob muselo být vždy přiblíženo k tomu, zda přestupce spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých apod.“ (zvýraznění doplněno NSS). Z citovaného textu je zřejmé, že i úmysl zákonodárce byl takový, aby byla zkoumána a vypořádávána pouze ta kritéria, která v posuzované věci přichází v úvahu, nikoli aby se správní vyjadřovaly ke všem, aniž by tato kritéria nepřipadala z logiky věci v úvahu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 17. 8. 2010, č. j. 2 Afs 135/2009 - 97). Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatele, že krajský soud postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou kasačního soudu. Ani rozsudky, na nichž stěžovatel údajný odklon od této judikatury demonstroval, uvedený závěr nevyvracejí, naopak je z nich zřejmé, že v daných případech správní orgány neposuzovaly ta zákonná kritéria, která nebyla z aplikace vyloučena [v rozsudku č. j. 5 As 182/2016 - 30 se správní orgány nezabývaly závažností správního deliktu, v rozsudku č. j. 9 As 56/2019 - 28 byla zákonná kritéria pouze vyjmenována, aniž by byla (byť stručně) odůvodněna a v případě rozsudku č. j. 4 As 64/2005 - 63 se jednalo o pochybení spočívající v obecném odůvodnění, kdy nebylo zřejmé, jaké kritérium mělo vliv na výši pokuty]. Stěžovatel nadto ani neuvedl, jaká konkrétní zákonná kritéria nebyla správním orgánem posouzena a v čem konkrétně spatřuje pochybení. Lze tak uzavřít, že právní otázka, zda je správní orgán povinen zabývat se všemi zákonnými kritérii, bez ohledu na to, zda v posuzovaném případě připadají v úvahu (například zkoumat právní nástupnictví, aniž by v posuzovaném případě došlo

pokračování

k jakýmkoli změnám), byla krajským soudem posouzena správně, a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[14] Pokud se jedná o tvrzení, že stěžovateli byla nesprávně kladena k tíži recidiva [kasační námitka ad (ii)], Nejvyšší správní soud úvodem upozorňuje, že pojem „*recidiva*“ nebyl použit v rozhodnutích správních orgánů ani v napadeném rozsudku, ale užil jej pouze stěžovatel. Přitěžujícími okolnostmi se magistrát zabýval na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že „[j]ako přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky byla posouzena čestnost (dvojití porušení zákona) a také fakt, že se provozovatel porušení dopustil v posledních dvanácti měsících opakovaně (viz spisová značka 64826/17, právní moc de 14. 3. 2018).“ Je tedy zřejmé, že magistrát shledal dvě přitěžující okolnosti. První z nich je, že stěžovatel spáchal více přestupků (ve formě vícečinného stejnorodého souběhu – pozn. NSS), a to dne 3. 11. 2017 a 15. 11. 2017 [§ 40 písm. b) zákona o přestupcích]; z tohoto důvodu ostatně o těchto přestupcích bylo vedeno společné řízení dle § 88 zákona o přestupcích. Druhou přitěžující okolností bylo, že stěžovatel přestupek spáchal opakovaně (jak magistrát uvedl na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, za totožný přestupek byl stěžovatel uznán vinným v řízení vedeném pod sp. zn. 64826/17; rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 3. 2018, tedy zhruba devět měsíců před vydáním prvoinstančního rozhodnutí v této věci); v tomto případě jde o okolnost uvedenou v § 40 písm. c) zákona o přestupcích. Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že mu byla k tíži přičítána *recidiva* ve smyslu trestního zákoníku, ačkoli její podmínky (podle názoru stěžovatele) nebyly splněny. Správní orgány aplikovaly kritérium definované zákonem o přestupcích, přičemž (při absenci pozitivní právní úpravy) zohlednily časový odstup od pravomocného rozhodnutí o předchozím přestupku stěžovatele (k tomu viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, publikovaný pod č. 2912/2013 Sb. NSS). Uvádí-li dále stěžovatel, že krajský soud otázku recidivy posoudil nesprávně, neboť se „*kryje s podmínkami pro vedení společného řízení*“, jde o námitku nesrozumitelnou, a proto se k ní kasační soud nemohl blíže vyjádřit.

[15] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že jeho objektivní odpovědnost za spáchání přestupku měla být hodnocena jako polehčující okolnost [kasační námitka ad (iii)]. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je vskutku založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto přestupků není třeba se otázkou zavinění zabývat. Otázka zavinění tak byla při posuzování předmětného přestupku irelevantní, neboť jeho pojmovým znakem (tj. součástí jeho skutkové podstaty) zavinění není. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že ačkoliv se u tohoto typu přestupku zavinění nevyžaduje, je možné jej spáchat zaviněně; formou zavinění se ale správní orgány budou zabývat pouze v případech, kdy je způsob zavinění patrný z obsahu projednávaného případu, respektive, kdy je forma zavinění z obsahu správního spisu zřejmá (srov. stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 241/2019 - 36), a to z pohledu jeho možného zohlednění coby inomínatní polehčující či přitěžující okolnosti. V posuzovaném případě tato skutečnost ale ze spisu nevyplývala, tudíž otázka zavinění a jeho formy byla zcela irelevantní a správní orgány nebyly povinny se touto otázkou zabývat.

[16] Správní orgány, potažmo krajský soud, rovněž nemohly brát v úvahu absenci negativních následků protiprávního jednání řidiče vozidla (které stěžovatel navíc uvedl až v kasační stížnosti - například znemožnění chůze po chodníku), neboť nyní posuzovaný přestupek (spočívající v tom, že stěžovatel, jako provozovatel vozidla, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem) se váže k jednání (neznámé osoby - řidiče), vykazujícímu znaky přestupku, jehož skutková podstata nastoupení těchto účinků nezahrnuje. Jestliže znakem skutkové podstaty přestupku, k němuž byla vázána odpovědnost stěžovatele za přestupek provozovatele vozidla (§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 53 odst. 2 tohoto zákona – neoprávněné použití chodníku jiným účastníkem silničního provozu, než chodcem], není vyvolání negativního účinku, ale pouze ohrožení právem chráněného zájmu, nelze skutečnost, že došlo pouze k ohrožení tohoto právem chráněného zájmu (zde zastavení vozidla na chodníku) považovat samu o sobě za polehčující okolnost, neboť se jedná o znak skutkové podstaty tohoto přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 - 33). Krajský soud se sice na tuto dílčí argumentaci výslovně nereagoval, nelze však současně přehlédnout, že ani stěžovatel v žalobě neuvedl v tomto směru nic konkrétního, v odst. 18 žaloby pouze zcela obecně namítal, že se správní orgán nezabýval „*povahou a závažností přestupku, způsobem jeho spáchání ani následky, ač tomu byl dle právního předpisu povinen.*“. Podstatné je, že se krajský soud otázkou dostatečnosti posouzení zákonných kritérií, která mají být zohledněna při určení druhu a výměry správního trestu ze strany správních orgánů komplexně zabýval (viz odst. [14] výše) a proti dílčím argumentům stěžovatele postavil vlastní ucelenou argumentaci, která tyto námitky přesvědčivě vyvrací.

[17] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že krajský soud zcela nekonzistentně v odst. 20 odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se stěžovatel dopustil *jednoduchého nedbalostního přestupkového jednání*, jakkoli přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založen na objektivní odpovědnosti, kde se zavinění nevyžaduje [§ 125f odst. 3 tohoto zákona]. Nejedná se nicméně o natolik závažnou chybu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud tuto skutečnost uvedl pouze jedenkrát, a to ve vztahu k povinnosti správního orgánu posuzovat veškerá zákonná kritéria pro ukládání správního trestu. V kontextu celého odůvodnění jde evidentně o zjevnou chybu krajského soudu, zcela mimo koncept jeho argumentace explicitně vycházející z premisy, že řešený přestupek je koncipován na principu odpovědnosti za následek, tzn. bez nutnosti zabývat se otázkou zavinění; s tímto konstatováním ostatně krajský soud žádné důsledky pro právní posouzení věci nespojoval. Stěžovatel sice namítal, že toto označení bylo použito dvakrát, avšak po druhé byla tato formulace uvedena v odst. 19 odůvodnění, kde ale krajský soud neposuzoval daný případ, pouze tímto spojením popisoval citovanou judikaturu.

[18] Konečně, ani poslední námitku, týkající se data splatnosti určené částky (námitka ad iv), neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Splatností je rozuměna doba, kdy má nejpozději nastat plnění. Tato doba je stanovena buď k určitému dni, nebo určitou lhůtou. Ze znění obou výzev je zřejmé, že určená částka (§ 125h zákona o silničním provozu) byla splatná do 15 dnů od doručení výzvy. Jedná se tedy o splatnost, která byla určena lhůtou. Podstatou stanovené splatnosti je, aby adresátovi bylo zřejmé, kdy, tj. ke kterému

pokračování

konkrétnímu dni, splatnost nastává, což v posuzovaném případě stěžovateli zřejmé muselo být, o čemž svědčí i skutečnost, že (jak sám uvádí) částku z první výzvy uhradil „jen“ o den později a z druhé výzvy o tři dny později (viz odst. [5] výše). Lze dodat, že stěžovatel v žalobě namítal, že zpoždění platby bylo způsobeno správním orgánem, který mu neumožnil určené částky uhradit poštovní poukázkou ani přeplatkem na jiné dani; otázku data splatnosti v žalobě zmínil pouze prostým konstatováním, že správní orgán ve výzvách „*newvedl přesné datum splatnosti*“. V kasační stížnosti tedy svou žalobní argumentaci rozšiřuje, nadto způsobem, který nelze označit jinak, než jako zcela účelový a příčící se elementární logice. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že datum splatnosti určených částek bylo určeno srozumitelně a v souladu se smyslem ustanovení § 125h zákona o silničním provozu; nebylo tak pochyb, který den je posledním dnem splatnosti.

[19] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že krajský soud posoudil vytýkané právní otázky správně. Kasační stížnost tak není důvodná a Nejvyšší správní soud jí proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[20] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu